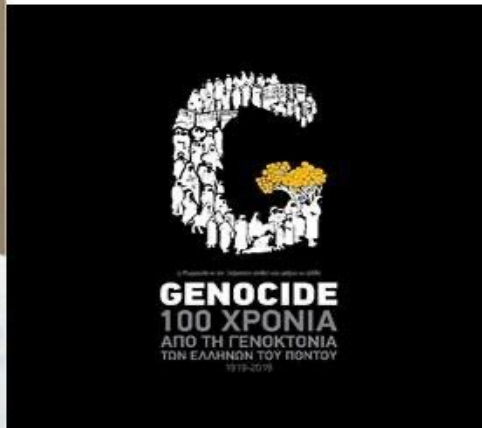

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему **«В память о моей бабушке Екатерины Малкиду, умершей от пыток, которым она подверглась со стороны немцев. Эврос, 1941 год»**. (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

«Στη μνήμη της γιαγιάς μου Αικατερίνης Μαλκίδου, η οποία πέθανε από τα βασανιστήρια που υπέστη από τους Γερμανούς. Έβρος 1941».

«Αντίκρισα στη μέση του σπιτιού την αδελφή μου ανάσκελα, γυμνή από τη μέση και κάτω. Το φουστάνι της ήταν γυρισμένο προς τα πάνω και σκέπαζε το σχισμένο και κομματιασμένο στήθος της, το πρόσωπό της ήταν παραμορφωμένο, όλο το σώμα της κατακομματιασμένο. Μα το χειρότερο και φρικαλεότερο θέαμα ήταν, όταν από τη στάση του σώματός της κατάλαβα ότι οι Γερμανοί είχαν βιάσει το άψυχο κορμί της.

Δίπλα της βρισκόταν το τεσσάρων μηνών κοριτσάκι της λογχισμένο, με σπασμένο το κεφαλάκι του, και στο στόμα του είχε τη ρώγα του στήθους της μάνας του που είχαν κόψει εκείνοι οι κανίβαλοι. Το άλλο κοριτσάκι της, η δχρονη Ελένη, βρισκόταν στο κατώφλι του σπιτιού μέσα σε μια λίμνη αίματος με βγαλμένα τα σπλάχνα του. Το είχαν ξεκοιλιάσει με μαχαίρι.

Το αγόρι της, ο 3χρονος Γιάννης, το βρήκα νεκρό στην αυλή με λιωμένο κεφάλι».

(αφήγηση διασωθέντα από το ολοκαύτωμα του Διστόμου)

Με αφορμή την ημέρα μνήμης του Ναζιστικού ολοκαυτώματος στο Δίστομο την 10η Ιουνίου 1944, είναι πλέον ξεκάθαρο πως όταν οι θύτες δεν τιμωρούνται τα εγκλήματα επαναλαμβάνονται και μάλιστα πολύ πιο σκληρά.

Η έρευνα στο δυτικό κόσμο, στην Ελλάδα απουσιάζει η σχετική ανάλυση λόγω του «εξαγνισμού» του Μουσταφά Κεμάλ, δείχνει ότι υπήρξε εξάρτηση του Χίτλερ από τον Κεμάλ, έχει αποδειχθεί ότι σημειώθηκε αντιγραφή του Ναζισμού από τον Κεμαλισμό ως προτύπου κατάκτησης της εξουσίας με μέσο τα διαστροφικά εγκλήματα. Είναι πλέον σαφές ότι ο Ναζισμός άντλησε τις οργανωμένους μεθόδους εξαφάνισης των λαών από καθεστώτα

και πρόσωπα όπως ο Κεμαλισμός και ο Κεμάλ, όπως γράφει χαρακτηριστικά ο Στέφαν Ίχριγκ στο έργο του «Ο Ατατούρκ στον κόσμο των Ναζί» (εκδόσεις Πανεπιστημίου Χάρβαρντ).

Ο «δάσκαλος» ήταν ο Κεμάλ, «μαθητής» ήταν ο Χίτλερ, όπως ανέφερε σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Μιλιέτ» το 1933, ο επικεφαλής των Ναζί, χρίζοντας τον Κεμάλ ως «επιφανέστερο άνδρα του αιώνα», προσθέτοντας πως «το τουρκικό κίνημα υπήρξε για εκείνον ένα λαμπρό άστρο». Το 1938, ο Χίτλερ τόνιζε ότι «ο Ατατούρκ ήταν δάσκαλος, ο Μουσολίνι ήταν ο πρώτος του μαθητής και εγώ ο δεύτερος».

Έλληνες και Αρμένιοι παραλληλίζονταν με τους Εβραίους και με τους υπόλοιπους υπό εξόντωση λαούς και όπως είναι γνωστό όταν ο Χίτλερ προγραμματίζε και υλοποιούσε τη δολοφονία των λαών της Ευρώπης, είχε πει το «ποιος θυμάται τους Αρμένιους».....

Είναι γεγονός ότι τα πρώτα μαθήματα ολοκληρωτικής εξαφάνισης της ύπαρξης ενός λαού, οι Ναζί τα πήραν από τους Κεμαλικούς, με τους οποίους άλλωστε οι Γερμανοί αξιωματικοί είχαν συνεργαστεί στις αρχές του 20ου αιώνα. Η Γενοκτονία εναντίον των Ελλήνων στον Πόντο, στη Μικρά Ασία, στη Θράκη, μαζί με τη Γενοκτονία των Αρμενίων και των Ασσυρίων αποτέλεσε σχέδιο, που εφαρμόστηκε με τον ίδιο τρόπο εναντίον των λαών της Ευρώπης πριν και κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Τη Γερμανική συνευθύνη και συνενοχή άλλωστε στο έγκλημα, την έχει αποδεχθεί ο πρόεδρος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας Ι. Γκάουκ, μιλώντας το 2015 στο καθεδρικό ναό του Βερολίνου.

Οι Ελληνίδες και οι Έλληνες που είδαν το σχέδιο εξολόθρευσής τους να εφαρμόζεται από τη Φώκεια, την Τραπεζούντα μέχρι τη Σμύρνη και την Αδριανούπολη, το είδαν να αναπαράγεται λίγα χρόνια αργότερα και στην κατεχόμενη Ελλάδα: Από το Δίστομο, τα Καλάβρυτα, το Χορτιάτη, τα Κερδύλια, την Κάνδανο, τη Βιάννου, το Κοντομαρί και τους Λιγκιάδες, μέχρι το Κομμένο, την Κορμίστα, την Ξυλαγανή, το Δοξάτο, την Ερμακιά, την Κλεισούρα, το Δομένικο, το Λέχοβο, τους Πύργους και το Μεσόβουνο.

Το σχέδιο εξόντωσης που υλοποιήθηκε από τους Γερμανούς Ναζί, είχε σαν αποτέλεσμα στο Δίστομο στις 10 Ιουνίου του 1944 να σημειωθεί μια από τις μεγαλύτερες σφαγές αμάχων από τις Γερμανικές κατοχικές δυνάμεις. Τον ιερέα του Διστόμου τον αποκεφάλισαν, εκτέλεσαν βρέφη και βίασαν γυναίκες και στη συνέχεια τις δολοφόνησαν.

Τόσοι και τόσοι οι εκτελεσθέντες, ακόμη και μωρά τριών έως έξι μηνών: Τζάθας, Δημάκας, Σταθάς, Καραγιάννης, Πασχούλης, Κίνιας,

Κοκκίνης, Κουτριάρης, Λάμπρου, Λεμονής, Λουκάς, Μαλάμος, Μπαμπανοπούλου, Μπάρλου, Παντίσκα, Σφουντούρη, κ.α.

Η σφαγή σταμάτησε μόνο όταν νύχτωσε, αφού πρώτα κάηκαν όλα τα σπίτια του χωριού. Οι εκτελέσεις συνεχίστηκαν και κατά την επιστροφή των Γερμανών στην βάση τους, καθώς σκότωναν όποιον άμαχο έβρισκαν στον δρόμο τους.

Οι νεκροί του Δίστομου έφτασαν τους 228, από τους οποίους οι 117 γυναίκες και 111 άντρες, ανάμεσα τους 53 παιδιά κάτω των δεκαέξι ετών . Η μαρτυρία όμως του απεσταλμένου του Ερυθρού Σταυρού που έφτασε στο Δίστομο λίγες μέρες μετά το ολοκαύτωμα, αναφέρει για 600 νεκρούς στην ευρύτερη περιοχή!

Η Γενοκτονία εναντίον των Ελληνίδων και των Ελλήνων δεν τιμωρήθηκε, έτσι επαναλήφθηκε λίγο αργότερα ως ατελείωτα Ολοκαυτώματα σε όλο το μήκος και το πλάτος της κατεχόμενης Ελλάδας. Η παραδοχή από τους «δασκάλους» της πρώτης Γενοκτονίας του 20ου αιώνα είναι αναγκαία, όπως αντίστοιχη παραδοχή οφείλουν να πράξουν και οι «μαθητές» για τις σφαγές στην Ελλάδα. Η Ύβρις δεν πρέπει να συνεχιστεί, κανένας και καμία, δεν πρέπει να αρνείται την ευθύνη για τα εγκλήματα !

«Εδώ πονά η σιωπή», έχει γράψει ο Γιάννης Ρίτσος, στο «Επίγραμμα για το Δίστομο», το 1981.

Η μνήμη των νεκρών του Διστόμου, είναι παρούσα και φέτος. Οι διεκδικήσεις απ' το γερμανικό κράτος είναι ακόμη μία υπόθεση ανοικτή, ενώ οι μέχρι τώρα αγώνες ήταν σημαντικοί, τεράστιο ήταν το εκτόπισμα, και η συμβολή του νομικού και νομάρχη Γιάννη Σταμούλη. Ιστορική είναι η απόφαση του πολυμελούς πρωτοδικείου Λιβαδειάς το 1997, για τις γερμανικές αποζημιώσεις για τις θηριωδίες της κατοχής στο Δίστομο, και η απόφαση του Αρείου Πάγου 11/2000, στη συνέχεια. Η απαίτηση για Δικαιοσύνη δεν παραγράφεται!

Έσχατο άλλα όχι τελευταίο: Ο Διοικητής της 4ης Μεραρχίας των Ες- Ες Κάρλ Σύμμερς, ο λοχαγός των SS Φριτς Λάουτενμπαχ, ο υπολοχαγός των SS Χανς Τσάμπελ, οι επίσης αξιωματικοί των SS Ρίκερ και Κόπφχερ εκτός από την ευθύνη τους για το συγκεκριμένο έγκλημα, ήταν υπεύθυνοι και για τις μαζικές δολοφονίες στην Ερμακιά Εορδαίας με 63 θύματα, στην Κλεισούρα Καστοριάς με 280 εκτελεσμένους και στους Πύργους Εορδαίας με 327 δολοφονημένους.

Δυστυχώς όμως κανείς από τους παραπάνω εγκληματίες δεν τιμωρήθηκε ποτέ!

Φεοφανис Малкидис. Профессор Университета Пантейон.

«В память о моей бабушке Екатерины Малкиду, умершей от пыток, которым она подверглась со стороны немцев. Эврос, 1941 год».

«Я увидела свою сестру, лежащую на спине посреди дома, обнаженную ниже пояса. Ее платье было задрано и прикрывало ее изуродованную грудь, лицо было изуродовано, все тело было разбито на куски. Но самым ужасным и страшным зрелищем стало то, что, глядя на ее тело, я поняла, что немцы изнасиловали ее безжизненное тело.

Рядом с ней лежала ее четырехмесячная дочь, пронзенная копьем, с разбитой головой, а во рту у нее был сосок материнской груди, который эти каннибалы отрезали. Другая ее маленькая дочь, шестилетняя Элени, лежала на пороге дома в луже крови, с выпотрошенными внутренностями. Ее выпотрошили ножом. Я нашла

ее трехлетнего сына Янниса мертвым во дворе, с оторванной головой».

(Рассказ пережившего Холокост в Дистомо)

По случаю годовщины Холокоста нацистов в Дистомо 10 июня 1944 года стало ясно, что когда виновные не наказываются, преступления повторяются, причем гораздо более жестоко.

Исследования в западном мире, в Греции, где соответствующий анализ отсутствует из-за «очищения» Мустафы Кемалю, показывают, что Гитлер зависел от Кемалю, доказано, что нацизм был скопирован кемализмом как модель для получения власти посредством извращенных преступлений. Теперь ясно, что нацизм заимствовал организованные методы истребления народов у таких режимов и фигур, как кемализм и Кемаль, как характерно пишет Стефан Ириг в своей работе «Ататюрк в мире нацистов» (издательство Гарвардского университета).

«Учителем» был Кемаль, «учеником» — Гитлер, как заявил нацистский лидер в интервью газете «Миллиет» в 1933 году, назвав Кемалю «самым выдающимся человеком столетия» и добавив, что «турецкое движение было для него сияющей звездой». В 1938 году Гитлер подчеркнул, что «Ататюрк был учителем, Муссолини — его первым учеником, а я — вторым».

Греков и армян сравнивали с евреями и другими народами, подлежащими истреблению, и, как известно, когда Гитлер планировал и осуществлял убийство народов Европы, он говорил: «Кто помнит армян?»...

Факт в том, что нацисты извлекли первые уроки полного исчезновения народа от кемалистов, с которыми, к тому же, немецкие офицеры сотрудничали в начале XX века. Геноцид против греков в Понте, Малой Азии и Фракии, наряду с геноцидом армян и ассирийцев, представлял собой план, который аналогичным образом осуществлялся против народов Европы до и во время Второй мировой войны. Более того, ответственность и соучастие Германии в этом преступлении признал президент Федеративной Республики Я. Гаук, выступая в 2015 году в Берлинском соборе.

Греки, наблюдавшие за осуществлением своего плана истребления от Фокеи и Трапезунда до Смирны и Адрианополя, увидели его воспроизведение несколько лет спустя в оккупированной Греции: от Дистомо, Калавриты, Хортиатиса, Кердилии, Канданоса, Вианну, Контомари и Лигиадеса до Коммено, Кормисты, Ксилагани, Доксато, Ермакии, Клейсуры, Доменико, Лехово, Пиргоса и Месовуно.

План истребления, реализованный немецкими нацистами, привёл к одной из крупнейших массовых расправ над мирным населением, устроенных оккупационными войсками в Дистомо 10 июня 1944 года. Священник Дистомо был обезглавлен, младенцы казнены, а женщины изнасилованы и убиты.

Было казнено очень много людей, даже младенцы в возрасте от трёх до шести месяцев: Цатас, Димакас, Статас, Карагианнис, Пашулис, Киниас, Коккинис, Кутриарис, Ламбру, Лемонис, Лукас, Маламос, Бабанопулу, Барлу, Пандиска, Сфунтури и др.

Резня прекратилась только с наступлением ночи, после того как все дома в деревне были сожжены. Казни продолжались даже после возвращения немцев на свою базу, поскольку они убивали всех мирных жителей, которых встречали на своём пути.

Число погибших в Дистомо достигло 228 человек, из которых 117 были женщинами и 111 мужчинами, в том числе 53 ребенка младше шестнадцати лет. Однако, согласно показаниям посланника Красного Креста, прибывшего в Дистомо через несколько дней после Холокоста, в окрестностях погибло 600 человек!

Геноцид против греческих женщин и мужчин не был наказан, поэтому чуть позже он повторился в виде бесконечных Холокостов по всей оккупированной Греции. Признание «учителями» первого геноцида XX века необходимо, как и соответствующее признание должны сделать «ученики» массовых убийств в Греции. Высокомерие недопустимо, никто и ничто не должно отрицать ответственность за преступления!

«Здесь молчание причиняет боль», — писал Яннис Рицос в «Эпиграмме для Дистомо» в 1981 году.

Память о погибших в Дистомо присутствует и в этом году. Претензии немецкого государства до сих пор остаются открытым делом, хотя борьба, проделанная до настоящего момента, была значительной, а масштабы перемещений населения огромными, и вклад адвоката и префекта Янниса Стамулиса заслуживает особого внимания. Решение многопрофильного суда первой инстанции Ливадии в 1997 году о немецкой компенсации за зверства оккупации в Дистомо, а также последующее решение Верховного суда от 11/2000, являются историческими. Требование справедливости не имеет срока давности!

И наконец: командир 4-й дивизии СС Карл Симмерс, капитан СС Фриц Лаутенбах, лейтенант СС Ханс Цеппель и их коллеги-офицеры СС Рикер и Копфер, помимо ответственности за это конкретное преступление, также несут ответственность за массовые убийства в Эрмакии, Эордаия, где погибло 63 человека, в Клейсуре, Кастория, где было казнено 280 человек, и в Пиргосе, Эордаия, где было убито 327 человек.

К сожалению, ни один из вышеупомянутых преступников так и не был наказан!

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα μας αναγνώρισης μας Γενοκτονίας των Ελλήνων μας Ανατολής, με θέμα **«Στη μνήμη της γιαγιάς μου Αικατερίνης Μαλκίδου, η οποία πέθανε από τα βασανιστήρια που υπέστη από τους Γερμανούς. Έβρος 1941»**.

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

«Στη μνήμη της γιαγιάς μου Αικατερίνης Μαλκίδου, η οποία πέθανε από τα βασανιστήρια που υπέστη από τους Γερμανούς. Έβρος 1941».

«Αντίκρισα στη μέση του σπιτιού την αδελφή μου ανάσκελα, γυμνή από τη μέση και κάτω. Το φουστάνι της ήταν γυρισμένο προς τα πάνω και σκέπαζε το σχισμένο και κομματιασμένο στήθος της, το πρόσωπό της ήταν παραμορφωμένο, όλο το σώμα της κατακομματιασμένο. Μα το χειρότερο και φρικαλέοτερο θέαμα ήταν, όταν από τη στάση του σώματός της κατάλαβα ότι οι Γερμανοί είχαν βιάσει το άψυχο κορμί της.

Δίπλα της βρισκόταν το τεσσάρων μηνών κοριτσάκι της λογχισμένο, με σπασμένο το κεφαλάκι του, και στο στόμα του είχε τη ρώγα του στήθους της μάνας του που είχαν κόψει εκείνοι οι κανίβαλοι. Το άλλο κοριτσάκι της, η δχρονη Ελένη, βρισκόταν στο κατώφλι του σπιτιού μέσα σε μια λίμνη αίματος με βγαλμένα τα σπλάχνα του. Το είχαν ξεκοιλιάσει με μαχαίρι.

Το αγόρι της, ο 3χρονος Γιάννης, το βρήκα νεκρό στην αυλή με λιωμένο κεφάλι».

(αφήγηση διασωθέντα από το ολοκαύτωμα του Διστόμου)

Με αφορμή την ημέρα μνήμης του Ναζιστικού ολοκαυτώματος στο Δίστομο

την 10η Ιουνίου 1944, είναι πλέον ξεκάθαρο πως όταν οι θύτες δεν τιμωρούνται τα εγκλήματα επαναλαμβάνονται και μάλιστα πολύ πιο σκληρά. Η έρευνα στο δυτικό κόσμο, στην Ελλάδα απουσιάζει η σχετική ανάλυση λόγω του «εξαγνισμού» του Μουσταφά Κεμάλ, δείχνει ότι υπήρξε εξάρτηση του Χίτλερ από τον Κεμάλ, έχει αποδειχθεί ότι σημειώθηκε αντιγραφή του Ναζισμού από τον Κεμαλισμό ως προτύπου κατάκτησης της εξουσίας με μέσο τα διαστροφικά εγκλήματα. Είναι πλέον σαφές ότι ο Ναζισμός άντλησε τις οργανωμένους μεθόδους εξαφάνισης των λαών από καθεστώτα και πρόσωπα όπως ο Κεμαλισμός και ο Κεμάλ, όπως γράφει χαρακτηριστικά ο Στέφαν Ίτριγκ στο έργο του «Ο Ατατούρκ στον κόσμο των Ναζί» (εκδόσεις Πανεπιστημίου Χάρβαρντ).

Ο «δάσκαλος» ήταν ο Κεμάλ, «μαθητής» ήταν ο Χίτλερ, όπως ανέφερε σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Μιλιέτ» το 1933, ο επικεφαλής των Ναζί, χρίζοντας τον Κεμάλ ως «επιφανέστερο άνδρα του αιώνα», προσθέτοντας πως «το τουρκικό κίνημα υπήρξε για εκείνον ένα λαμπρό άστρο». Το 1938, ο Χίτλερ τόνιζε ότι «ο Ατατούρκ ήταν δάσκαλος, ο Μουσολίνι ήταν ο πρώτος του μαθητής και εγώ ο δεύτερος».

Έλληνες και Αρμένιοι παραλληλίζονταν με τους Εβραίους και με τους υπόλοιπους υπό εξόντωση λαούς και όπως είναι γνωστό όταν ο Χίτλερ προγραμματίζε και υλοποιούσε τη δολοφονία των λαών της Ευρώπης, είχε πει το «ποιος θυμάται τους Αρμένιους».....

Είναι γεγονός ότι τα πρώτα μαθήματα ολοκληρωτικής εξαφάνισης της ύπαρξης ενός λαού, οι Ναζί τα πήραν από τους Κεμαλικούς, με τους οποίους άλλωστε οι Γερμανοί αξιωματικοί είχαν συνεργαστεί στις αρχές του 20ου αιώνα. Η Γενοκτονία εναντίον των Ελλήνων στον Πόντο, στη Μικρά Ασία, στη Θράκη, μαζί με τη Γενοκτονία των Αρμενίων και των Ασσυρίων αποτέλεσε σχέδιο, που εφαρμόστηκε με τον ίδιο τρόπο εναντίον των λαών της Ευρώπης πριν και κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Τη Γερμανική συνευθύνη και συνενοχή άλλωστε στο έγκλημα, την έχει αποδεχθεί ο πρόεδρος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας Ι. Γκάουκ, μιλώντας το 2015 στο καθεδρικό ναό του Βερολίνου.

Οι Ελληνίδες και οι Έλληνες που είδαν το σχέδιο εξολόθρευσής τους να εφαρμόζεται από τη Φώκεια, την Τραπεζούντα μέχρι τη Σμύρνη και την Αδριανούπολη, το είδαν να αναπαράγεται λίγα χρόνια αργότερα και στην κατεχόμενη Ελλάδα: Από το Δίστομο, τα Καλάβρυτα, το Χορτιάτη, τα Κερδύλια, την Κάνδανο, τη Βιάννου, το Κοντομαρί και τους Λιγκιάδες, μέχρι το Κομμένο, την Κορμίστα, την Ξυλαγανή, το Δοξάτο, την Ερμακιά,

την Κλεισούρα, το Δομένικο, το Λέχοβο, τους Πύργους και το Μεσόβουνο. Το σχέδιο εξόντωσης που υλοποιήθηκε από τους Γερμανούς Ναζί, είχε σαν αποτέλεσμα στο Δίστομο στις 10 Ιουνίου του 1944 να σημειωθεί μια από τις μεγαλύτερες σφαγές αμάχων από τις Γερμανικές κατοχικές δυνάμεις. Τον ιερέα του Διστόμου τον αποκεφάλισαν, εκτέλεσαν βρέφη και βίασαν γυναίκες και στη συνέχεια τις δολοφόνησαν .

Τόσοι και τόσοι οι εκτελεσθέντες, ακόμη και μωρά τριών έως έξι μηνών: Τζάθας, Δημάκας, Σταθάς, Καραγιάννης, Πασχούλης, Κίνιας, Κοκκίνης, Κουτριάρης, Λάμπρου, Λεμονής, Λουκάς, Μαλάμος, Μπαμπανοπούλου, Μπάρλου, Παντίσκα, Σφουντούρη, κ.α.

Η σφαγή σταμάτησε μόνο όταν νύχτωσε, αφού πρώτα κάηκαν όλα τα σπίτια του χωριού. Οι εκτελέσεις συνεχίστηκαν και κατά την επιστροφή των Γερμανών στην βάση τους, καθώς σκότωναν όποιον άμαχο έβρισκαν στον δρόμο τους.

Οι νεκροί του Δίστομου έφτασαν τους 228, από τους οποίους οι 117 γυναίκες και 111 άντρες, ανάμεσα τους 53 παιδιά κάτω των δεκαέξι ετών . Η μαρτυρία όμως του απεσταλμένου του Ερυθρού Σταυρού που έφτασε στο Δίστομο λίγες μέρες μετά το ολοκαύτωμα, αναφέρει για 600 νεκρούς στην ευρύτερη περιοχή!

Η Γενοκτονία εναντίον των Ελληνίδων και των Ελλήνων δεν τιμωρήθηκε, έτσι επαναλήφθηκε λίγο αργότερα ως ατελείωτα Ολοκαυτώματα σε όλο το μήκος και το πλάτος της κατεχόμενης Ελλάδας. Η παραδοχή από τους «δασκάλους» της πρώτης Γενοκτονίας του 20ου αιώνα είναι αναγκαία, όπως αντίστοιχη παραδοχή οφείλουν να πράξουν και οι «μαθητές» για τις σφαγές στην Ελλάδα. Η Ύβρις δεν πρέπει να συνεχιστεί, κανένας και καμία, δεν πρέπει να αρνείται την ευθύνη για τα εγκλήματα !

«Εδώ πονά η σιωπή», έχει γράψει ο Γιάννης Ρίτσος, στο «Επίγραμμα για το Δίστομο», το 1981.

Η μνήμη των νεκρών του Διστόμου, είναι παρούσα και φέτος. Οι διεκδικήσεις απ' το γερμανικό κράτος είναι ακόμη μία υπόθεση ανοικτή, ενώ οι μέχρι τώρα αγώνες ήταν σημαντικοί, τεράστιο ήταν το εκτόπισμα, και η συμβολή του νομικού και νομάρχη Γιάννη Σταμούλη. Ιστορική είναι η απόφαση του πολυμελούς πρωτοδικείου Λιβαδειάς το 1997, για τις γερμανικές αποζημιώσεις για τις θηριωδίες της κατοχής στο Δίστομο, και η απόφαση του Αρείου Πάγου 11/2000, στη συνέχεια. Η απαίτηση για Δικαιοσύνη δεν παραγράφεται!

Έσχατο άλλα όχι τελευταίο: Ο Διοικητής της 4ης Μεραρχίας των Ες- Ες Κάρλ Σύμμερς, ο λοχαγός των SS Φριτς Λάουτενμπαχ, ο υπολοχαγός των SS Χανς

Τσάμπελ, οι επίσης αξιωματικοί των SS Ρίκερ και Κόφρχερ εκτός από την ευθύνη τους για το συγκεκριμένο έγκλημα, ήταν υπεύθυνοι και για τις μαζικές δολοφονίες στην Ερμακιά Εορδαίας με 63 θύματα, στην Κλεισούρα Καστοριάς με 280 εκτελεσμένους και στους Πύργους Εορδαίας με 327 δολοφονημένους.

Δυστυχώς όμως κανείς από τους παραπάνω εγκληματίες δεν τιμωρήθηκε ποτέ!

